

תנאי שתשכח את המקום שממנו באה ותהיה כסופה לחוקיו ולהוראתיו. נזכרת גורית: "כבר בארץ הוא לא מצא חן ב עיני, אבל ראיתי שיש לו חברים יפים כמו גולדה מאיר ולובה אליאב, או השתכנעתי וגסעתי להדריך בקהילתו.

כשבאתי לשם, הוא הכין לי קבלת פנים. הוא סיפר לאנשי הסוכנות שאני בתו של גנרל ממצפן, וכי אני מצדדת בדיעותיו האנטי־ישראליות. ומהו דיעותיו? הוא שטות החליט להגביל את עליית היהודים מרוסיה לישראל. הוא מביא כל מיני רוסים לבלגיה, והם מספרים כמה רע להם ב ישראל ואיך הופרדו באכזריות ממשפחותיהם, ונשלחו לבית־שאן לחיות בין מארזי קאים שהן כמוכן חיות־אדם. הרוסים האלו מסתובבים עם הון כסף בכיס, וישנים על המדרגות הכנסיות בבריסל. הם אנשים מגעילים המפיצים שקרים וזדוניים על מדינת ישראל. בעיורו של זוסקינד.

אני, שבאתי לבלגיה מתוך אידיאליזם, שחלמתי ללמד את הילדים עברית, שהי מנתי ספרייה שלמה על הציונות ורציני הרצות על מדינת ישראל ועל הציונות, הוכתי בהלם.

"לא האמנתי למה שקורה לי, חשבתי שאני ברוסיה הסובייטית. כשהוא הבין ש באני לא אהיה כסופה לחוקיו, אפילו לא במחיר מכונית ודירה, כשהוא הבין שאני לא אלמד את בנייהנו מה שהוא רוצה, כ־אם רק מה שאני מאמינה בו, הוא החל להתנכל לי. טען שהנוער שונא אותי, ניסה לסלק אותי מהמלון המפואר שבו שהיתי, ירד לחיי. הייתי בהלם, לא האמנתי שזה קורה לי.

"רק אז הבנתי מה זו שמש, מה זה להיות בין ידידים. במיקרה הזה עזרה לי העובדה שאני בת של גנרל. אמא שלי באה לבקר אצלי, וראתה באיזה מצב אני. היא מייד צילצלה לאבי, שדרש במסגרת שני יחזירו אותי מבלגיה. לקח לי זמן רב עד שחזרתי אל עצמי, אחרי סיפור בלגיה."

כל רגע

הוא סיפור

אצל נורית פלד, כל רגע הוא סיפור. לדבריה, היא אינה חיה, אם מה שקורה לה אינו מהווה סיפור. והיא כה החלט אינה טיפוס הקס בבוקר, שותה קפה וחושב על האוטובוס. גם סיפור נישואיה לטסודנט ליחסים בינלאומיים, רמי אלהנן, שאיתו היא מתגוררת בדירה קטנה בת שני חדרים בשכונת נחלת־אחים בירושלים, הוא סיפור. מספרת נורית: "כשנגמר לי כל הטיעונים נגד מוסד־הנישואין, התחננתי. כל מוצאי־השבת בילבלתי לרמי את המוח נגד נישואין, וטענתי בלהט שזה אידיאלי שכיבא איזה משהו ויגיד לי הרי את מקודשת לרמי כשאני בעצם הייתי מקודשת לו הרבה קודם־לכן, אבל ביום ראשון ב בוקר הערתי אותו ואמרתי לו: 'בוא נלך לבנות'. באיזשהו שלב נגמר לך הויכוח, ואמא שלך, שאת כלי־כך אוהבת רוצה שתחתני, אז מה איכפת לך? כעת, אחרי שהתחננו לפני המישה חודשים, כולם מאושרים, ואנחנו הרי היינו מאושרים גם קודם."

כיום עובדת נורית על ספרה השני, שייקרא התאבדות. הוא יספר על בחורה ה כתבת אגב איבוד־עצמה־לדעת, במשך הזמן שבו מגיע הגז שבמיטבח אל החדר שבו היא שוכבת. את הספר כותבת נורית כבר שנתיים ימים. עלימנת להכניס עצמה למצב של התאבדות נכנסה למיטה לתי קופה ארוכה מאד, לא אכלה, לא שתתה, רק חשבה כל הזמן על אותן חוויות שערבר עליה ואשר אילו היו קורות לה עבר אינטנסיביות, היו מביאות אותה עצמה לידי התאבדות, לדבריה: "חשבתי על זה שאני כן־אדם, שלא הלך לו באהבה, כי הלך לו בשום דבר, אפילו כשליחה בי סוכנות לא הלך לי. אספתי חוויות, ככתבתי בשלושה שבועות 150 עמודים קראתי את שיריה של סילביה פלאה. ונדמה לי ש הצלחתי להרגיש כיצד מרגיש אדם ה שרוי בדיכאון עמוק."

גם סיפור זה של נורית ייצא לאור בקרוב, ובינתיים היא משלימה את לימור דיה בספרות השוואתית, עוסקת בתירגום, מלמדת אנגלית וצרפתית ועוסקת בלימוד שירה. לדבריה איבדה את קולה בקי, כששימשה כמצילה. היא הלכה למורה ל פיתוח קול, ויש נאמר לה כי יש לה קול קול נומד ואו החליטה לפתח אותו. זמי יודע, אולי יום אחד תהיה עוד זמרת מיקצועית.

במדינה

(המשך ממעמד 26)

פועלות עתה ברחובות העיר, בסביבת כיכר טיימס.

עתה טוענת עיתונאית אמריקאית בשם ארלין בקר, כי יש מרכז חדש לישראלים בעיר: מלון בשם וונטוורת.

כותבת העיתונאית:

לפני שנה ביליתי בישראל שישה חודשי חודשים, תוך עבודה ומגורים במקומות שונים בארץ. משך כל אותו זמן ראיתי ישראלים ושמעתי את השפה העברית פחות מאשר במשך ארבעה חודשי שהותי במלון וונטוורת בניו־יורק.

הוונטוורת הוא מלון בינוני בגודלו, ובעל מחירים מתונים (18 דולר ליחיד ו־24 לכפול) במנהאטן.

בחיותו של המלון מונפים דיגלי אומות רבות, אך מעל לכל חייב להתנוסס עליו דיגלה הכחול־לבן של מדינת ישראל. שכן בניו־יורק, ולמבקרים מישראל, ידוע המלון כ"המלון הישראלי".

גונבה לאוזני השמועה הרווחת בין היהודים האמריקאיים, כי בניו־יורק ובלוס־אנג'לס יש ישראלים רבים יותר מאשר בישראל. אין ספק שלערים אלה הגיעו ישראלים רבים מאד, התומכים בתיאוריה זו.

הדים ישראליים. מאחר שזה־מכבר משווים את ניו־יורק לתל־אביב, ישראלים רבים חשים בה כמו בבית. ייתכן שהבניינים בשתי הערים הללו גבוהים יותר, והארכי לוסיה צפופה יותר, אך אין ספק שהחיו־ניות והחופשה דומות מאד.

וכך זורמים הישראלים לניו־יורק, ובניו־יורק הם זורמים אל הוונטוורת.

הם החלו באים אל המלון לפני כארבע שנים, כאשר הפך ישראלי צעיר ובעל־תושיה, סטיב (צביקה) בפי ידידיו) זילבר־ברג, מנהלו והשותף־לבעלות עליו. כיום מהווים הישראלים כארבעים אחוז מארחי המלון.

הישראלים משמשים גם כסגלי־העובדים של המלון. כאשר התאכסנתי שם פיטפפה המרכזנית של המלון בעברית עם אחדים מן האורחים. האווירה הכללית בלתי רישמת וידידותית, כמקובל על הישראלים, ומישרדו של סטיב זילברברג הומה בדרך־כלל ידידים ישראלים.

אפילו האיזור הסובב את המלון מחזיר הדים ישראליים. סמוך למלון, ממש מעבר לפינה, מצוי ליבו של מרכז היהלומים. יהודים מוקנים בלבוש חסידי מפטפטים עיברית וידידי. רבות באיזור המיסעדות המיזרח־תיכוניות, וביניהן מיסעדה־קפטרית ישראלית כשרה.

ממשלת ישראל הכירה, באורח בלתי רישמי, במלון וונטוורת כמקום־איכסון לישראלים המבקרים בניו־יורק. שאחדים מסקידיה ושליחיה התאכסנו בו.

זילברברג מתאים את רמת חדרו של המתאכסן ליכולתו לשלם. תכופות מאד הוא אף מאפשר לנכים להתאכסן במלון ללא כל תשלום.

בפנים הבהמה הישראלית. חייל ישראלי צעיר שנפצע קשה במלחמת יום־הכיפורים ונזקק לטיפול מיוחד וממושך בניו־יורק, היה אורחו של זילברברג לשאל כימעט שנה. זיקתו של זילברברג לישראל עמוקה מאד. אף שהוא חי בניו־יורק מזה זמן רב, הוא עדיין רואה עצמו כישראלי. הוא אמר לי כי בוונטוורת תמיד יהיה מקום ל ישראלים, הוסיף: "דומה שניו־יורק כולה יודעת שזהו המקום למצוא את הישראלים. מישפחות בניו־יורק מצלי צלות אלי תכופות, ואומרות לי שבצונן להזמין את הישראלים לארוחות."

אחת הדרכים הבטוחות לפגוש את כל המיזמי בעולס־הבידור הישראלי, הוא לשבת ב"לובי" של מלון וונטוורת. הוא שימתין בסבלנות, מובטח לו שבמהרה יזכה לראות פרוץ מוכר מעולם התיאטרון הישראלי, שכן הוונטוורת הוא בסיסם שעה שהם מופיעים בניו־יורק.

הוונטוורת לגבי הישראלי הוא מה שה־אלגונקן (המצוי במרחק שני גושי־בניינים משם) לגבי האמריקאי. כשהומר הישראלי צביקה פיק שוהה במלון, אולם־הכניסה מלא בדרך־כלל בני־עשרה יהודים־אמרי קאיים המבקשים לקבל את תחיתמו.

מי שמשתוקק לפגוש ישראלים וידו אינה משגת לנסוע לישראל, יקום ויעלה אל הוונטוורת. כל שעליו לעשות שם הוא לומר "שלום" — והוא "בפנים". וכל עוד הוא שם, יוכל אפילו לראות את ניו־יורק.

ב יום השישי האחרון, בשעה 12.45 בצהריים, נקרא רבי־פקד יהודה גלור ביק, מפקד הלישכה־לתפקידים־מיוחדים ב־מישטרת מחוז ירושלים (לת"ם) אל מפקד־המרחב, ניצב אריה איבצן. ההודעה שבפי איבצן היתה קצרה: "סגלוביץ, אתה מוש־עך מתפקידך עד לטיום הקירת ההאשמות נגדך. תקבל מחצית ממשכורתך. אבקשך להשאיר אצלי את מפתחות מכוניתך ואת אקדח־השירות שלך."

סגלוביץ נדהם. הוא לא נדהם מעצם ה־השעייה, כי בסתר־ליבו חשש שמא תבוא. הוא נדהם מן היחס. שהתבטא בדרישה להשאיר את מכוניתו ואת אקדחו אצל מפקד המרחב. סגלוביץ לא ידע כי איבצן — או, כפי שהוא מכונה, "הקשוח שבשוטר־רים" — הוא חסיד נלהב של סיפורי ו־סירטי־מתח על המיטרה האמריקאית. כי שמיטרה בארצות־הברית משעה או מפי־טרט קצין שלה. ההשעייה היא טכס משפיל של שלילת תגיהשוטר ואקדח־השירות. איב־

תמונתו של סגלוביץ ליד סכום הפרס שי הובטח עבור ראשו. שלילת הזכות לשאת אקדח עלולה להיות. לגבי סגלוביץ, בגדר גזר־דין מוות. שהוא עונש חמור בהרבה מזה שאלי התכונן המחוקק, אפילו אם עבר סגלוביץ את העבירות שחוקר עתה צוות מיוחד של המיטרה.

כאשר יצא סגלוביץ כעבור דקות אחדות מחדרו של מפקד המחוז, כשפניו סמוקים מזעם ועלבון, רץ אחריו דובר המחוז, רבי־פקד יוסף תמיר, ואמר לו: "אל תתפלא אם הידיעה על כך תופיעה במהדורת ה־חדשות של השעה אחת." סגלוביץ התבונן בשעונו. השעה היתה עשר דקות לאחת. ואומנם, כמונית, בדרך לביתו, שמע ברדיו את ההודעה על השעייה.

יהודה סגלוביץ מעולם לא היה אהוד על מפקדיו או פקדיו במיטרה. פקדיו טענו כי הוא קשוח מדי, וכי הוא מטיל עונשים או אפילו מפטר מהמיטרה כל שוטר ש־

האם מאחרי... התפקידים המיוחדים מאד

של ראש הלישכה לתפקידים מיוחדים

במישטרת ירושלים עמדה

תדריחה

ענף הייליונים

במטה המיטרה

רבי־פקד יהודה גלוביץ (משמאל) באחד מחדרי מסה לת"ם בירושלים עם סגנו, פקד דויד כהן. הוא ידוע כאחד הקצינים הכישרוניים והיעילים במיטרה, אשר הצלחות רבות בנושא בטחון־פנים נזקפו לזכותו ועוררו קינאה עזה.

התרשל בתפקידו, או שנדמה היה לו כי הוא מתרשל בו. רק לפני שבועות אחדים פטר סגלוביץ מהשירות אחת מעובדות לת"ם, צעירה יפהפיה, אלמנת־מלחמה, רק משום שנודע לו כי קיימה יחסים קרובים עם עור כהן, מי שנעצר לאחרונה כחשוד ברצח דויד ענתבי.

מדי־פעם היו פקדיו שלו, שנפגעו מ־התנהגותו כלפיהם, מטיחים מאחרי גבו את האמירה הערבית שתירגומה, "כל כלב בא ימו". אולם גם מפקדיו של סגלוביץ לא היו מאוהביו המושבעים. לאיש לא היה ספק

צו אימץ לעצמו את מודל הסרטים האמריקאיים ואת ההשפלה שבהשעייה, בשינוי קל: במקום את הגז, שאינו בעל משמעות סימלית במיטרת־ישראל, דרש את מפת־חות המכונית־הצמודה, שהיא הסמל לסטא־טוס במיטרה. אולם לגבי האקדח, היתה לשלילתו מש־מעות חמורה הרבה יותר לגבי סגלוביץ. הוא ומפקדיו ידעו, כי בשנים האחרונות הכריזו אירגוני הפידיאון מיספר פעמים על פרס כספי גבוה על ראשו של סגלוביץ. בכמה מכתרו הפידיאון שהפוצו כיהודה ושומרון, ובירושלים המזרחית, אף הופיעה